

การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์และความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ด้วยวิธีการ

สอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและวิธีการสอนด้วยเกมของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี

**A comparison of learning achievement and satisfaction of English Vocabulary by
Total Physical Response Technique and Games for Phathomsuksa2
Student of Phraharuthai Nonthaburi School**

อัจฉรา ใจทา**

รองศาสตราจารย์ระวีวรรณ ศรีครามครัน

บทคัดย่อ

การทำวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางกับวิธีการสอนด้วยเกม (2) เปรียบเทียบความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางและวิธีการสอนด้วยเกม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทำวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี จำนวน 60 คน โดยวิธีแบบสุ่มอย่างง่ายโดยการจับฉลาก โดย กลุ่มทดลองคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/5 จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุมคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/6 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ (1) แผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบวิธีตอบสนองด้วยท่าทาง และแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบวิธีสอนด้วยเกม (2) แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้หลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และ (3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์สถิติด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ผลการวิจัยพบว่า (1) ผลการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าการสอนด้วยวิธีการสอนด้วยเกม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (2) ระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง สูงกว่าการสอนด้วยวิธีการสอนด้วยเกม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

Abstract

In this research, the researcher intended to compare in 2 objects. There were (1) a comparison of learning achievement and satisfaction of English vocabularies by Total Physical Response Technique and Game. (2) the levels of students satisfactions with using Total Physical Response Technique and Games. The sample population consisted of 60 Prathomsuksa2 Students enrolled in the second of academic school 2016 at Phthomsuksa2 student of Phraharuthai Nonthaburi school, The students were divided for two group in the experimental group is students from class 2/5 and the control group is students from class 2/6 by thirty each. The instrument of research were (1) lesson plans for learning vocabularies by total physical response technique and lesson plans for learning vocabularies by games (2) a test used to measure academic achievement in English and (3) a satisfaction questionnaires utilized after finishing learning. Then, the researcher analyzed the data collected in term of percentage, mean, standard deviation and statistical package such as Independent Sample t test. findings were as follows:(1)The academic achievement in learning English vocabularies by Total Physical Response Technique was higher than students studying by game teaching at statistically significant at the .05 level.(2)The student studying by Total Physical Response Technique had levels of satisfaction higher than students studying by game teaching at statistically significant at the .05 level.

Keyword: (1) การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ (2) ความพึงพอใจ (3) วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (4) วิธีสอนด้วยเกม

*บทความนี้เรียบเรียงจากสารนิพนธ์เรื่อง การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์และความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและวิธีการสอนด้วยเกม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่2 โรงเรียนพระหฤทัยนนทบุรี

**นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ความนำ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวันเนื่องจากภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ และสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก ช่วยให้เกิดความเข้าใจในความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง รวมทั้งการเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น

กระทรวงศึกษาธิการตระหนักถึงความสำคัญและปัญหาของการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กไทยจึงได้จัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาและได้มอบหมายให้กรมวิชาการพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2551 ขึ้น โดยกำหนดจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถจะติดต่อสื่อสารได้ มีความรู้ความเข้าใจสารสนเทศ ตลอดจนสามารถคัดเลือกสารสนเทศต่างๆ มาก่อให้เกิดประโยชน์แก่การพัฒนาความรู้ความคิดของตนในบริบทโลกได้ อันจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศในที่สุด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) การสอนภาษาต่างประเทศให้กับเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้น ที่มีช่วงอายุ 6-7 ขวบ เป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อน ครูต้องเอาใจใส่พัฒนาการทุกๆ ด้านของเด็ก ทั้งทางด้านสติปัญญาและด้านร่างกาย เด็กวัยดังกล่าวจะเรียนรู้อย่างมีเหตุผล ขณะเดียวกันก็มีจินตนาการเป็นของตนเองด้วยเช่นกัน โดยเด็กสามารถบอกได้ว่า ขณะนี้กำลังทำอะไร ทำอะไรไปแล้ว และได้ยินว่าอย่างไร ในขณะที่เดียวกันเด็กสามารถเข้าใจอากัปกริยาต่างๆ ที่แสดงออกอย่างตรงไปตรงมา (Scott & Ytreberg, 1990)

อีกด้านการสอนภาษาต่างประเทศโดยใช้เกมก็เป็นสิ่งปลูกชีวิตชีวาในชั้นเรียนระดับประถมศึกษา เพราะเกมเป็นสิ่งเร้าความสนใจ มีความหลากหลายทำให้เกิดทัศนคติด้านบวกในการเรียนภาษาอังกฤษนอกจากนั้นเกมยังกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองมากยิ่งขึ้น ลักษณะพิเศษของเกมก็คือว่าเป็นผลต่อการพัฒนาภาษาเป็นอย่างมากทีเดียว นั่นก็คือภาษาเป็นเครื่องมือในการเล่น เกม คนเล่นจึงต้องพัฒนาภาษาของตนเองให้ดีเพื่อจะได้เล่นเกมให้บรรลุเป้าหมาย ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้เล่นเกมพัฒนาภาษาโดยไม่รู้ตัว เกมต้องมีการถูกคิด ส่วนมากเป็นการแข่งขัน ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันระหว่างผู้เล่นคนอื่นๆ หรือการแข่งขันกับตนเองเพื่อให้ไปถึงเป้าหมาย เกิดแรงจูงใจที่จะมุ่งสู่เป้าหมายหรือชัยชนะ ในขณะที่เล่นจึงเกิดความตื่นเต้นเร้าใจ (Read, 2007) เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้อยู่ในเกณฑ์ต่ำ นักเรียนขาดความสนใจในการเรียนรู้ครูส่วนมากมักสอนคำศัพท์โดยการท่องจำจึงทำให้ขาดการฝึกทักษะในการนำคำศัพท์ไปใช้ในชีวิตประจำวัน จากการศึกษาปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์และความพึง

พอใจด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและวิธีการสอนด้วยเกมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น อยากรู้หรืออยากลองมากขึ้นมีความสุขและพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของตนเอง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและวิธีการสอนด้วยเกม
2. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและวิธีการสอนด้วยเกม

สมมุติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตอบสนองด้วยท่าทาง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเกม
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตอบสนองด้วยท่าทาง มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยเกม

ขอบเขตผลการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี จำนวน 9 ห้อง รวมทั้งสิ้น 304 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 2 ห้อง ห้องละ 30 คน รวมทั้งหมด 60 คน ที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) โดยวิธีการจับสลากเข้ากลุ่ม ซึ่งนักเรียนทั้ง 2 ห้องนี้มีความรู้ความสามารถใกล้เคียงกัน มีรายละเอียดดังนี้

2.1 กลุ่มทดลอง 1 ห้อง คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/5 จำนวน 30 คน

2.2 กลุ่มควบคุม 1 ห้อง คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/6 จำนวน 30 คน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ตัวแปรอิสระ คือ วิธีการสอนภาษาอังกฤษ

3.1.1 วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

3.1.2 วิธีการสอนด้วยเกม

3.2 ตัวแปรตาม คือ

3.2.1 ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษ

3.2.2 ความพึงพอใจในการเรียนรู้คำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่เพิ่มสูงขึ้นหลังจากได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและด้วยวิธีการสอน โดยใช้เกมและสามารถนำคำศัพท์ไปต่อยอดกับการเรียนวิชาอื่นๆได้

2. เพื่อเป็นแนวทางให้แก่ครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในระดับประถมศึกษาและผู้สนใจทั่วไป

3. นักเรียนมีความพึงพอใจในกิจกรรมที่เรียนและมีทัศนคติที่ดีในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและวิธีการสอนด้วยเกมดังต่อไปนี้

หลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นเมื่อรัฐบาลกำหนดในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับเลือกในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และต่อมาในปี พ.ศ. 2538 รัฐก็ประกาศให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่หนึ่งที่นักเรียนไทยทุกคนต้องเรียน โดยกำหนดให้มีการสอนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้นไป (กรมวิชาการ, 2546) จนถึงปัจจุบัน กระทรวงศึกษาธิการได้จัดให้วิชาภาษาอังกฤษอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานหนึ่งที่ถูกกำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศได้ถูกพัฒนาเรื่อยมาเพื่อจัดให้การเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพกับผู้เรียนมากที่สุด ณ ปัจจุบันหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศประกอบด้วย 4 สาระ

- 1.1. กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศประกอบด้วย 4 สาระ คือ
 - 1.1.1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communications)
 - 1.1.2 ภาษาและวัฒนธรรม (Cultures)
 - 1.1.3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (Connections)
 - 1.1.4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก (Communities)

ซึ่งในแต่ละสาระจะมีเป้าหมายในการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

(1) ภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ การใช้ภาษาต่างประเทศในการ ฟัง-พูด-อ่าน-เขียนแลกเปลี่ยน ข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูลความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ

(2) ภาษาและวัฒนธรรม คือ การเรียนรู้วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีที่สำคัญของเจ้าของภาษาต่างประเทศ นำมาเปรียบเทียบกับภาษาและวัฒนธรรมไทย และดำรงวัฒนธรรมไทยไว้ได้อย่างสมบูรณ์

(3) การใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนเป็นเครื่องมือในการหาความรู้อื่นที่นอกเหนือจากภาษาที่เรียน เช่น การใช้คอมพิวเตอร์ การศึกษาทางการแพทย์ เป็นต้น

(4) การใช้ภาษาต่างประเทศนอกห้องเรียน คือ ความสามารถของผู้เรียนในการนำภาษาต่างประเทศไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน เช่น การศึกษาต่อหรือการประกอบอาชีพจากคำอธิบายข้างต้น ซึ่งให้เห็นว่า หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้กำหนดทิศทางการสอนให้กับครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไว้อย่างชัดเจน ผู้สอนต้องทำความเข้าใจ วิเคราะห์อย่างถี่ถ้วนว่า เป้าหมายของการเรียนภาษาต่างประเทศในแต่ละสาระ ผู้เรียนต้องเรียนอะไรบ้าง และเรียนอย่างไรเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่หลักสูตรแกนกลางได้กำหนดไว้ ต่อมาผู้สอนต้องกำหนดทิศทางการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียน โดยจัดทำเป็นหลักสูตรสถานศึกษาจากนโยบายที่รัฐบาลได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่สถานศึกษาทุกที่ที่ต้องจัดให้กับผู้เรียน สถานศึกษาจึงต้องจัดทำหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เพื่อกำหนดทิศทางการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของสถานศึกษาดังกล่าว อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณารายละเอียดเป้าหมายหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พบว่า การปรับเปลี่ยน โครงสร้างการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เพื่อต้องการกำหนดการวัดระดับคุณภาพของผู้เรียนอย่างชัดเจน และเป็นรูปธรรมมากขึ้น กระทรวงศึกษาธิการ (2551) โดยมีการกำหนดความรู้ในการจบเป็นช่วงชั้น จำแนกได้ 4 ช่วงชั้น ดังนี้คือ จบช่วงชั้นประถมศึกษาปีที่3, จบช่วงชั้นประถมศึกษาปีที่6, จบช่วงชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 และ จบช่วงชั้นมัธยมศึกษาปีที่6

1.2 คุณภาพของผู้เรียน

เนื่องด้วยงานวิจัยฉบับนี้เกี่ยวข้องกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่2 ผู้วิจัยจึงขอเสนอรายละเอียดคุณภาพของผู้เรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่3 ซึ่งรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.2.1 นักเรียนสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง บอกความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย รวมทั้งผู้เรียนสามารถตอบคำถามจากการฟังได้

1.2.2 นักเรียนสามารถพูดโต้ตอบด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟังใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย และการบอกความต้องการง่ายๆ ของตนเอง

1.2.3 นักเรียนสามารถพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว รวมทั้งสามารถจัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟัง

1.2.4 นักเรียนสามารถพูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมเจ้าของภาษา

1.2.5 นักเรียนมีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศเน้น ฟัง พูด สื่อสารตามเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่าง

1.2.6 นักเรียนสามารถพูดประโยคความเดียวในการสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวันได้

การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Technique หรือTPR Technique)

แนวคิดเกี่ยวกับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีแนวคิดมาจากวิธีสอนภาษาหลากหลายรูปแบบขอเสนอแนวคิดการสอนจำนวน 5 หัวข้อ รายละเอียดดังต่อไปนี้

1.การสอนด้วยความเข้าใจ (Comprehension Approach) ในปี ค.ศ. 1981

Harris Winitz ได้เสนอวิธีการสอนภาษาที่เรียกว่า การสอนด้วยความเข้าใจซึ่งเป็นการสอนภาษาต่างประเทศที่เริ่มต้นจากการฟังจนเข้าใจ ในช่วงระยะเวลาดังกล่าว การวัดความสามารถในการเข้าใจภาษาต่างประเทศจะให้ความสำคัญกับการพูดเพราะการพูดคือการแสดงความเข้าใจภาษา อย่างไรก็ตาม Harris Winitz กลับตั้งสมมุติฐานว่าการเรียนภาษาควรเริ่มต้นจากความเข้าใจก่อนแล้วจึงสามารถสื่อสารด้วยภาษานั้นได้ (Winitz, 1981)

2. การสอนด้วยวิธีการพูด (Oral method) ต่อมาในปี ค.ศ. 1921 Harold E. Palmer ได้เสนอวิธีการสอนภาษาด้วยวิธีการพูด Harold E. Palmer ได้ทำการทดลองในขณะที่ทำการสอนภาษาอังกฤษให้กับชาวญี่ปุ่น การสอนดังกล่าวเป็นการสอนที่ผู้สอนเป็นเจ้าของภาษาจึงสามารถเป็นแบบอย่างให้กับผู้เรียนได้ หากผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษาใช้วิธีการสอนด้วยวิธีการพูดจะไม่มีปัญหาแต่อย่างใด แต่ในทางกลับกัน ปัญหาจะเกิดกับผู้สอนที่เป็นผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อาจทำให้การออกเสียงผิดออกไปจากเจ้าของภาษา จากปัญหาดังกล่าวเป็นเหตุทำให้ปัญหาการสอนด้วยวิธีการพูด ของ Harold E. Palmer เสื่อมความนิยมลงในหมู่ชาวญี่ปุ่น (Howatt,1991)

3. การสอนภาษาอังกฤษผ่านท่าทาง (English Through Actions) ต่อมาในปี ค.ศ.

1925 Harold E. Palmer ได้เสนอแนวคิดการสอนอีกวิธีหนึ่งคือการสอนภาษาอังกฤษผ่านท่าทาง คือ การสอนภาษาอังกฤษที่แสดงความหมายของคำหรือประโยคผ่านท่าทาง การสอนดังกล่าวต้องใช้วิธีการฝึกพูดซ้ำๆ (Oral drill) เข้าร่วมในการสอนด้วย

4. การสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Natural approach) ในปี ค.ศ. 1983 Stephen Krashen และ

Terrell Tracy ได้ร่วมมือกันเสนอแนวคิดการสอนภาษาที่สองอย่างเป็นธรรมชาติ คือ เป็นแนวการสอนที่พยายามเลียนแบบการรับรู้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ของเด็กเล็กซึ่งเป็นการรับรู้ที่เกิดตามธรรมชาติของการพัฒนาการเรื่องภาษาในวัยเด็กเล็ก วิธีการสอนแบบธรรมชาติจะมีครูเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน ในกระบวนการสอนจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้พูดหรือทำกิจกรรมกับเจ้าของภาษา หรือเรียกอีกนัยหนึ่งว่าการจัดประสบการณ์จริงให้กับผู้เรียนเพื่อว่าผู้เรียนจะได้คุ้นเคยกับภาษานั้นๆ แน่แน่นอนว่ากลุ่มภาษาที่ใช้จะเป็นภาษาเพื่อการสื่อสาร เน้นการฟังมากกว่าการพูดหรือการเขียน เมื่อมีการเปลี่ยนจากทักษะการฟังไปสู่ทักษะการพูดหรือทักษะการเขียน ผู้สอนต้องคำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียน โดยรอเวลาจนกว่าผู้เรียนจะลดความวิตกกังวลลง Stephen Krashen และ Terrell Tracy

ยืนยันว่าการทำให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายกับการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองเป็นสิ่งสำคัญในการรับรู้ภาษา การสอนด้วยวิธีธรรมชาติทำให้ผู้เรียนรับรู้ความหมายของคำศัพท์มากกว่า ไวยากรณ์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีกับการเรียนภาษาที่สองเพราะการรับรู้และเข้าใจคำศัพท์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง (Nation, 2008) อย่างไรก็ตามวิธีการสอนแบบธรรมชาติต้องใช้ผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษาจึงทำให้เกิดอุปสรรคในการสอนบ้างแต่ผู้สอนก็สามารถแก้ปัญหาได้ด้วยการใช้เทคนิคการใบ้คำ หรือการใช้ท่าทางหรือใช้เทปวิดีโอ (Larsen-Freeman, D. 2000)

5. การสอนแบบบอกความหมายของคำศัพท์ (Lexical Approach) ในปี ค.ศ. 1993 Michael

Lewis ได้เสนอการสอนด้วยการให้ผู้เรียนทราบความหมายของคำศัพท์ ซึ่งเป็นการพัฒนามาจากการสอนเพื่อความเข้าใจ (Comprehension Approach) การสอนแบบใช้ความหมายของคำศัพท์เป็นวิธีการสอนที่เน้นการเข้าใจความหมายของคำศัพท์มากขึ้น ในกระบวนการสอนผู้สอนจะพูดมากขึ้นแต่จะแสดงท่าทางน้อยลง ผู้เรียนจะทำแบบฝึกหัดจากบทเรียนมากขึ้นเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ วิธีการสอนดังกล่าวจะกระตุ้นให้ผู้เรียนทราบความหมายของคำศัพท์มาก

วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางได้รับการพัฒนามาจากการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองหลายวิธี โดย James Asher ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาชาวอเมริกัน Asher (1979) กล่าวว่า ความสำคัญของการฟังเป็นองค์ประกอบอันดับแรกที่สำคัญที่สอนสำหรับการเรียน

ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ต่อจากนั้นจะแสดงท่าทางตามประโยค หรือคำที่ได้ฟัง โครงสร้างประโยคที่ใช้ในการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางจะเป็นโครงสร้างของประโยคคำสั่ง เพราะประโยคคำสั่งเปรียบเสมือนเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ขั้นตอนการฟัง ในการปฏิบัติกิจกรรมแต่ละครั้งจะทำซ้ำหลายๆครั้ง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในประโยคที่ได้ฟัง เมื่อทักษะการฟังสัมฤทธิ์ผล ก็สามารถก้าวไปสู่ทักษะอื่นๆ ได้ง่ายขึ้น การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางได้รับความเห็นชอบและสนับสนุนจากแนวคิดในงานวิจัยด้านจิตวิทยาพัฒนาการและทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยเช่นกันว่า วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นการสอนที่สนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถจดจำบทเรียนได้จากการฝึก โดยนักจิตวิทยาการศึกษาบอกว่า การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางจะเชื่อมโยงกับทฤษฎีของการจดจำในเชิงจิตวิทยาที่ว่า ถ้าบุคคลใดได้ฝึกฝนบ่อยๆอย่างเข้มข้นและต่อเนื่องก็จะเกิดการสะสมประสบการณ์ต่างๆ ต่อมาผู้เรียนก็จะสามารถระลึกและถ่ายทอดสิ่งที่เรียนรู้ออกมา เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางในยุคแรกๆเป็นการสอนด้วยการแสดงท่าทางเพียงอย่างเดียว โดยจะเริ่มต้นจากการฟังและต่อมาก็แสดงความเข้าใจประโยคที่ได้ยินด้วยการปฏิบัติท่าทางในกระบวนการทำกิจกรรม พบว่า ผู้เรียนใช้เวลาร้อยละ 70 ในการปฏิบัติตามคำสั่ง และร้อยละ 20 ใช้ในการพูดออกคำสั่ง หากต้องมีการจดบันทึกผู้เรียนใช้เวลาเพียงร้อยละ 10 สำหรับการเขียน การแสดงท่าทางจะปฏิบัติซ้ำๆประมาณ 2-3 ครั้ง หรือจนกว่าผู้เรียนทุกคนจะสามารถทำได้ด้วยตนเอง ไม่มีแบบอย่างจากครูผู้สอน การแสดงท่าทางปฏิบัติเป็นสิ่งสำคัญในการสอนเพราะเป็นเครื่องมือหรือสื่อที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจประโยคคำสั่งดังกล่าว ซึ่งในขั้นตอนแรกๆ คำสั่งที่ใช้ควรเป็นคำสั่งสั้นๆ และเข้าใจง่าย จากนั้นค่อยๆเพิ่มความยากและซับซ้อนขึ้น เช่น Stand up, Sit down, Point to the door, Walk to the door and open it.

เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีส่วนช่วยให้ระบบกลไกการทำงานของสมองในการรับรู้ภาษาเด่นชัดขึ้นเช่นกัน Asher (2001) กล่าวว่าเทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาสมองซีกขวาของผู้เรียนในช่วงแรกของการเรียนภาษาโดยในช่วงเริ่มต้น สมองจะทำงานเป็นองค์รวมด้วยมองเห็นภาพรวมเพื่อประมวลความเข้าใจผ่านท่าทางของผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน ในขณะที่สมองซีกซ้ายจะควบคุมการผลิตคำพูด ดังนั้นการเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อสมองซีกขวารับภาพ สมองซีกซ้ายจะผลิตคำพูดตามภาพ การทำงานที่แตกต่างกันของสมองทั้งสองส่วนจะประสานการเรียนรู้เชื่อมโยงความรู้ทำให้ผู้เรียนเกิดองค์ความรู้จากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

การสอนภาษาอังกฤษด้วยเกม

รูปทอง กว้างสวัสดิ์ (2559, หน้า 185) ได้กล่าวว่า เกมการแข่งขันจะสร้างความเข้าใจให้กับผู้เรียนและยังสอนการดำรงชีวิตในสังคม เช่น เกมสอนให้ผู้เรียนเป็นผู้แพ้ผู้ชนะ อย่างไรก็ตาม

ตามเกมแข่งขันที่มีการคัดออกบางครั้งผู้เรียนที่ถูกคัดออกอาจจะรู้สึกเบื่อ และเป็นไปได้ว่าคนชนะคือคนเดิมและคนแพ้คือคนเดิมตลอด สิ่งเหล่านี้ครูต้องพิจารณาเพราะผู้เรียนที่แพ้อ่อยๆอาจจะสูญเสียความเชื่อมั่นในตนเอง ดังนั้น เมื่อครูเลือกหรือตัดแปลงเกมมาใช้ในชั้นเรียนควรพิจารณาตัดแปลงกติกา เล็กๆ น้อยๆ เช่น เกมที่แข่งขันก็ปรับเน้นความร่วมมือมากขึ้น เกมที่คัดออกก็ไม่คัดให้ทุกคนเล่นจนจบ แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ บริบทอายุของผู้เรียนและวิจารณญาณของครู

(Lewis, 2000) ได้กล่าวว่า เกมเป็นกิจกรรมที่นิยมใช้ในการสอนภาษาต่างประเทศมากที่สุด ทั้งนี้เพราะเกมทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษา เกมที่ใช้สำหรับผู้เรียนเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศต้องเริ่มจากเกมที่มีกติกาต่างๆไม่ซับซ้อน ฝึกให้ผู้เรียนพูดคำซ้ำๆ แต่ต้องสนุกสนานและตื่นเต้น เช่น เกมที่ใช้บัตรภาพบัตรคำในการสอนศัพท์และโครงสร้างประโยค ซึ่งถือว่าเป็นเกมที่ไม่ซับซ้อน นอกจากบัตรภาพและบัตรคำแล้วก็ยังสามารถใช้บัตรสัมภาษณ์ (interview card) ซึ่งบัตรสัมภาษณ์อาจจะมีข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับชื่อและอายุ ลักษณะกิจกรรมสัมภาษณ์ก็เป็น การขอ และให้ข้อมูลด้วยการถาม-ตอบ เกมที่ใช้บัตรสัมภาษณ์ถือว่าเป็นเกมที่ซับซ้อนกว่าเกมที่ใช้บัตรภาพและบัตรคำ

เกมแต่ละประเภทมีเป้าหมายที่แตกต่างกัน ครูต้องเลือกเกมให้เหมาะสมกับระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนและสอดคล้องกับความสนใจ และแน่นอนเกมเป็นกิจกรรมที่สนุกและตื่นเต้น แต่ครูต้องตระหนักเสมอว่าในการใช้เกมแต่ละครั้งเป็นไปเพื่อพัฒนาภาษา ไม่ใช่เป็นไปเพื่อความสนุกแต่อย่างเดียว ครูต้องประเมินว่าในการเล่นแต่ละครั้งผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษามากน้อยเพียงใด นอกจากนั้นในการใช้เกมสำหรับผู้เรียนที่เริ่มเรียนภาษา ครูต้องเป็นผู้นำเกม และผู้เรียนต้องมีโอกาสได้ฝึกภาษาอย่างถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็นการออกเสียงคำศัพท์ การให้ความหมายคำศัพท์ การฝึกใช้ไวยากรณ์ตลอดจนการฟังและพูด แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าครูต้องแก้ไขขณะที่ผู้เรียนพูดผิดในขณะที่เล่นเกม เพราะถ้าทำเช่นนั้นก็จะเป็นการขัดจังหวะในการเล่น

สันทนา สุชาดารัตน์. (2559, หน้า 135) กล่าวถึง วิธีการสอนด้วยเกมเป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เรื่องต่างๆตามจุดประสงค์อย่างสนุกสนานและทำท่ายความสามารถ การเล่นเกมทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงและได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ การสอนด้วยเกมเป็นวิธีการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางวิธีหนึ่ง (Anderson, 2002) โดยทั่วไปเกมการศึกษามีอยู่ด้วยกัน 3 ประเภท คือ เกมที่ไม่มีการแข่งขัน เกมที่มีการแข่งขัน และเกมจำลองสถานการณ์ การเลือกเกมมาใช้ในการสอนทำได้หลายวิธี ผู้สอนอาจนำเกมของคนอื่นมาดัดแปลงให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ และระดับความสามารถของผู้เรียน หรืออาจจะคิดเกมขึ้นมาเอง โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำอุปกรณ์การเล่นเกม

การสอนคำศัพท์ หลักและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ

การสอนคำศัพท์ (Vocabulary) ระวังวรรณ ศรีศรีรามครัน (2527, หน้า181-184) ได้กล่าวว่า การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นทักษะในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ก็ตาม การรู้ความหมายของคำศัพท์จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ ความหมายของคำศัพท์ นั้น มิได้หมายความเฉพาะความหมายของคำศัพท์ในตัวของมันอย่างเดียว ยังจะรวมถึงความเข้าใจ ความหมายของคำศัพท์นั้นเมื่ออยู่ในรูปประโยค หรือในกลุ่มคำด้วย ซึ่งจะทำให้คำศัพท์นั้นมีความหมายที่แตกต่างกัน

ดังนั้นในการสอนคำศัพท์ให้แก่ผู้เรียนนั้นจะต้องมีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. ให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์นั้นได้อย่างถูกต้อง ไม่ว่าจะอยู่ในลักษณะที่เป็นคำวลีหรือรูปประโยค
2. เข้าใจและจดจำความหมายของคำศัพท์นั้น ไม่ว่าจะอยู่ในลักษณะของคำคำเดี่ยววลีหรือรูปประโยคได้
3. สามารถนำคำศัพท์นั้นไปใช้ในรูปประโยคในลักษณะของการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องตรงตามที่ต้องการ

ในการสอนคำศัพท์ให้แก่ผู้เรียนนั้น ครูจะต้องรู้จักเลือกคำศัพท์ที่นำมาใช้สอนให้แก่ผู้เรียน โดยคำนึงถึง ความหมายของคำศัพท์ที่เหมาะสมกับรูปประโยคที่จะสอนและเป็นคำศัพท์ที่นิยมใช้กันอยู่เป็นประจำในการสื่อความหมาย นอกจากนี้ยังมีคำศัพท์บางประเภทที่เรียกว่า Function word ซึ่งจำเป็นต้องให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ไปพร้อมกับรูปแบบทางด้านไวยากรณ์ที่คำๆนั้นเกี่ยวข้อง รวมทั้งความหมายของคำที่จะต้องสัมพันธ์กับรูปแบบของประโยคและไวยากรณ์ด้วย

เทคนิคการสอนคำศัพท์ การสอนคำศัพท์นั้น ควรจะเน้นเฉพาะคำศัพท์ที่ต้องการจะสอน และควรจำกัด โครงสร้างของประโยคไม่ให้ยุ่งยากซับซ้อนจนเกินความเข้าใจของผู้เรียน ซึ่งจะเป็นอุปสรรคและทำให้การเข้าใจความหมายเกี่ยวกับคำศัพท์นั้น ไขว้ไขวไป ดังนั้นควรใช้โครงสร้างของประโยคซึ่งผู้เรียนคุ้นเคยมาแล้วและเข้าใจง่าย

แนวทางในการสอนคำศัพท์ ควรจะประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ให้ฟังและออกเสียง (Presentation and Production)

ให้ผู้เรียนได้ยินและได้เห็นลักษณะของคำศัพท์นั้น ทั้งที่เป็นคำคำเดี่ยวและในลักษณะของรูปประโยค ครูควรอ่านออกเสียงให้นักเรียนได้ยินอย่างชัดเจน และให้นักเรียนออกเสียงตามครูให้ถูกต้อง ทั้งเสียง น้ำหนักของเสียง (Stress) และระดับของเสียง (Intonation) ด้วย ถ้าเป็นคำที่ยาวเกินไป ครูอาจจะแบ่งคำนั้นๆเป็นช่วงๆ ให้นักเรียนได้ออกเสียงให้ถูกต้อง เมื่อนักเรียนออกเสียง

ตามครูแล้วต่อไปก็ให้นักเรียนออกเสียงด้วยตนเอง ซึ่งอาจจะเป็นทั้งชั้นเรียน กลุ่มเล็ก หรือทีละคนก็ได้ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับการออกเสียง การได้ยินคำศัพท์นั้นมากขึ้น

2. ฝึกฝนให้เข้าใจความหมาย (Understanding the Meaning)

การให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้น ไม่ควรใช้วิธีแปลความหมายเป็นภาษาพื้นเมือง ยกเว้นแต่ในกรณีที่จำเป็นจริงๆ เท่านั้น เนื่องจากการแปลความหมายนั้นจะไม่ได้ความหมายที่ถูกต้องอย่างแท้จริง นอกจากนี้การแปลจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาพื้นเมือง ยังเป็นอุปสรรค ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อความหมายได้อย่างแท้จริง ซึ่งผิดจุดประสงค์ของการเรียนภาษาต่างประเทศ วิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้นมีอยู่หลายวิธีด้วยกัน

3. ฝึกให้สามารถใช้คำศัพท์สื่อความหมายในรูปของประโยคได้ (From Meaning to Expression)

เมื่อผู้เรียนสามารถออกเสียง และเข้าใจความหมายของคำศัพท์แล้ว ขั้นต่อไปก็จะเป็นการฝึกฝนให้ผู้เรียนสามารถนำคำศัพท์นั้น มาใช้สื่อความหมายในลักษณะของการพูดและการเขียนเป็นประโยคตามที่ต้องการได้ เช่น การสอนศัพท์คำว่า “tum” ผู้เรียนจะสามารถเขียนเป็นประโยค หรือพูดคำว่า “tum” ในรูปของประโยค ซึ่งมีลักษณะต่าง ๆ กันและมีความหมายแบบเดียวกันได้ ผู้เรียนควรจะได้รับ การฝึกฝนให้เขียนคำศัพท์ที่เรียนมาเป็นคำและประโยค รวมทั้งให้สามารถแต่งประโยคด้วยการใช้คำศัพท์นั้น โดยใช้โครงสร้างของประโยคที่ง่าย ๆ และสามารถนำมาใช้สื่อความหมายตามความต้องการและความสนใจของผู้เรียนได้

ความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกหรือความคิดเห็นไม่ว่าจะเป็นทางบวกหรือทางลบ ซึ่งเป็นผลมาจากประสบการณ์ ความเชื่อ ซึ่งในการวิจัยผู้วิจัยได้ดังนี้

ความพึงพอใจตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า Satisfaction และยังมีผู้ให้ความหมายคำว่า “ความพึงพอใจ” พอสรุปได้ดังนี้

ทฤษฎีที่อธิบายเกี่ยวกับความพึงพอใจนั้นมีหลายวิธีที่จะนำมาถูกใช้ แต่ไม่อาจสรุปได้ว่า ทฤษฎีใดถูกต้องหรือดีที่สุด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์หรือสถานการณ์ในขณะนั้น เนื่องจากความพึงพอใจเป็นภาวะที่เกิดขึ้นภายในจิตใจซึ่งเป็นผลมาจากสาเหตุที่ซับซ้อนและมีองค์ประกอบหลายอย่างแล้วจึงแสดงออกทางพฤติกรรม ทฤษฎีที่เป็นองค์ประกอบพื้นฐานความพึงพอใจ มีดังนี้

กู๊ด(Good,1973 หน้า 320) ให้ความหมายของ ความพึงพอใจว่า หมายถึง คุณภาพ หรือระดับความพึงพอใจ ซึ่งเป็นผลจากความสนใจต่างๆ และทัศนคติของบุคคลต่อกิจกรรม

วอลเลสเตอร์สแตน (ฉันทิกา วงษาดี, 2551 หน้า 27 อ้างอิงจาก Wallerstein, 1995 หน้า 22) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่าเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย ความพึงพอใจเป็นกระบวนการทางจิตวิทยา ไม่สามารถมองเห็นชัดเจน แต่สามารถคะเนได้ว่ามีหรือไม่มีจากการสังเกตพฤติกรรมของคนเท่านั้น การที่ทำให้คนพึงพอใจมีปัจจัยและองค์ประกอบที่เป็นสาเหตุของความพึงพอใจ

กิติมา ปรีดีลภ (ฉันทิกา วงษาดี, 2551 หน้า 28; อ้างอิงจาก กิติมา ปรีดีลภ, 2529 หน้า 321) กล่าวว่าความพึงพอใจ หมายถึงความรู้สึกพึงพอใจในงานที่ทำ เมื่องานนั้นให้ประโยชน์ตอบแทนทั้งทางด้านวัตถุและทางด้านจิตใจ ซึ่งสามารถตอบสนองความต้องการของเขาได้ และกล่าวถึงแนวคิดที่เกี่ยวกับพื้นฐานของเขาได้ และกล่าวถึงแนวคิดที่เกี่ยวกับความต้องการของมนุษย์ตามทฤษฎีของ มาสโลว์ว่า หากความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ได้รับการตอบสนอง ก็จะทำให้เกิดความพึงพอใจ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ซีริน ชุมวรฐายี. (2557) ได้ศึกษาเรื่องประสิทธิผลของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่าผู้เรียนหลังจากได้รับการสอนคำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เมื่อวัดด้วยแบบทดสอบ พบว่านักเรียนมีการรับรู้ความหมายของคำศัพท์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การสอนด้วยเกมประกอบการสอนเพื่อพัฒนาคำศัพท์ มีผู้วิจัยได้ศึกษาและนำไปใช้ดังนี้
จันทร์เพ็ญ สุภาแก้ว.(2549) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้เกมเพื่อเป็นกิจกรรมเสริมในการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และสำรวจความพึงพอใจที่มีต่อการใช้เกมเพื่อเป็นกิจกรรมเสริมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่าการจัดกิจกรรมในการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยเกมทำให้การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนมีการพัฒนาขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตรวจสอบให้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ ของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม แล้วบันทึกข้อมูลลงในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ พร้อมตรวจทานข้อมูล

2. วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์และความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม แล้วแปลผลตามเกณฑ์

3. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ ใช้ *t- test Independent Samples* และ สรุปผลการทดลอง

ผลการวิจัย จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยสามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้นักเรียนที่สอนด้วยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสูงกว่าการสอนโดยใช้เกมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

2. จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ความพึงพอใจต่อการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสูงกว่า การสอน โดยใช้เกม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งก็เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล การอภิปรายผลเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ดังนี้

1. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพระหฤทัยนันทบุรี จากวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สูงกว่า การสอนด้วยเกม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิธีการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทางโดยลักษณะในการทำกิจกรรมแล้วนักเรียนทุกคนได้แสดงออกลักษณะท่าทางต่างๆพร้อมๆกับการคิดและปฏิบัติไปด้วยกัน โดยมีการแบ่งกลุ่ม ส่งตัวแทนนักเรียนเพื่อนในชั้น ออกมาหน้าชั้นในการทำกิจกรรมต่างๆได้หลากหลาย ผู้เรียนมีความสุขในการทำกิจกรรมได้เต็มที่ ซึ่งสอดคล้องกับ Asher (2001) กล่าวว่าเทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาสมองซีกขวาของผู้เรียนในช่วงแรกของการเรียนภาษาโดยในช่วงเริ่มต้น สมองจะทำงานเป็นองค์รวมด้วยมองเห็นภาพรวมเพื่อประมวลความเข้าใจผ่านท่าทางของผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน ในขณะที่สมองซีกซ้ายจะควบคุมการผลิตคำพูด ดังนั้นการเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อสมองซีกขวารับภาพ สมองซีกซ้ายจะผลิตคำพูดตามภาพ การทำงานที่แตกต่างกันของสมองทั้งสองส่วนจะประสานการเรียนรู้เชื่อมโยงความรู้ทำให้ผู้เรียนเกิดองค์ความรู้จากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง และสอดคล้องกับการศึกษาของ ชีริน ชุมวรฐายี. (2557) ได้ศึกษาเรื่องประสิทธิผลของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ผู้เรียนหลังจากได้รับการสอนคำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เมื่อวัดด้วยแบบทดสอบ พบว่านักเรียนมีการรับรู้ความหมายของคำศัพท์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางกับวิธีการสอนด้วยเกม โดยผลรวมนั้นนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางอยู่ในระดับมากกว่า การสอนด้วยเกม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 เนื่องมาจากนักเรียนมีความเข้าใจในวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ส่งเสริมให้นักเรียนได้คิดไปพร้อมๆกับการปฏิบัติจริง รวมทั้งบรรยากาศในการเรียนไม่เคร่งเครียดเร่งรีบจนเกินไป ช่วยลดความตึงเครียดในการเรียนและทำให้นักเรียนกล้าแสดงออกมากขึ้น โดยไม่รู้สึกลำบากเมื่อนำมาปฏิบัติเหล่านี้ยังส่งผลไปถึงนักเรียนให้มีผลการเรียนที่สูงขึ้นในระยะยาว

ข้อเสนอแนะ จากการทำวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยขอเสนอแนะข้อมูลเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

1. ในการทำกิจกรรมการสอนครูควรกระตุ้นนักเรียนให้ทบทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ ในเรื่องของการฝึกคำศัพท์ อาจจะก่อนหรือหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมที่หลากหลายขึ้นจะช่วยพัฒนาการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้นและครูผู้สอนประสบผลสำเร็จในการทำกิจกรรมที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ครูควรใช้เวลากับนักเรียนในการทำกิจกรรมแบบตอบสนองด้วยท่าทางซ้ำๆ หลายๆ ครั้ง เพื่อเป็นตัวอย่างให้มากๆ โดยให้นักเรียนได้ใช้เวลาทำตามครูมากขึ้นเพื่อจะได้เกิดความคล่องแคล่วในการจำคำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น

3. ครูควรติดตามผลความคงทนในความรู้และการจำคำศัพท์ของนักเรียนเพื่อตรวจสอบว่าสามารถแก้ปัญหาได้ในระยะยาวหรือไม่ และสามารถนำคำศัพท์ที่ได้เรียนไปต่อยอดใช้กับชีวิตประจำวันได้ดีจริงหรือไม่ อย่างไร

คำขอบคุณ

ผู้วิจัยขอขอบคุณมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มอบ โอกาสในการศึกษาระดับมหาบัณฑิต ทั้งนี้มหาวิทยาลัยรามคำแหงยังได้มอบโอกาสในการได้รับความรักความเมตตาจากท่านอาจารย์และการช่วยเหลือด้วยดีตลอดมาอย่างเป็นกัลยาณมิตรของเพื่อนๆสาขาการสอนภาษาอังกฤษรุ่น3ทุกท่าน

อัจฉรา ใจทา

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2546) *การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2544*. กรุงเทพมหานคร: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551) *.หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*. กรุงเทพมหานคร: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- จันทร์เพ็ญ สุภาแก้ว. (2549) *.การใช้เกมเพื่อเป็นกิจกรรมเสริมในการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชายชั้นประถมศึกษาปีที่4*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร- มหาบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ:มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- ชีริน ชุมวรรฐายี. (2557). *ประสิทธิผลของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์ และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่1*. วิทยานิพนธ์ปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ณัฐิกา วงษาวดี.(2551). *ผลการเรียนรู้และความพึงพอใจวิชาทัศนศิลป์ ของนักเรียนช่วงชั้นที่2 ด้วย บทเรียนคอมพิวเตอร์มัลติมีเดียที่สร้างมโนทัศน์ก่อนการเรียนรู้*. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธีมาพร สดุงสุข. (2556). *การเปรียบเทียบความสามารถในการจำคำศัพท์และเจตคติต่อการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้เพลงประกอบกับเกม ประกอบ*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ: มหาวิทยาลัยราช ภัฏเทพสตรี.
- ฐปทอง กว้างสวาสดี. (2559). *200 กิจกรรมสอนภาษาอังกฤษ*. (พิมพ์ครั้งที่2).กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน.(2542) *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542*.พิมพ์ครั้งที่1. กรุงเทพฯ:นานมีบุ๊คส์.
- ระวีวรรณ ศรีศรีรามรัน. (2527). *หลักและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ*. (พิมพ์ครั้งที่1).กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สันทนา สุชาติรัตน์. (2559). *ทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษ*. (พิมพ์ครั้งที่2).กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย รามคำแหง.
- Asher, J. (1979). *Learning Another Language through Actions: The Complete Teacher's Guidebook*. California: Sky Oaks Productions.

- Asher, J. (2001). *Brain switching: Learning on the right side of the brain*. California : Sky Oaks Productions.
- Brown, H.G. (2001). *Teaching by principles: an interachieve approach to language pedagogy*. New York: Addison Wiley Longman.
- Good, Cartor V. (1973) *Dictionary of Education*. New York: Mc Graw-Hill.
- Herzberg, Frederick; Manusner, Bernard;& Snyderman, Babary Block. (1959). *The Motivation to work*. 2nd ed. New York: John Wiley&Sons.
- Howaltt, A.P. (1991). *A History of English Language Teaching*. Hong Kong. Oxford University Press.
- Krashen, S.D. & Terrell, T.D. (1983). *The Natural Approach Language Acquisition in the classroom*. Oxford. UK. Pergamon Press.
- Read, C. (2007). *500 Activities for the primary classroom*. Oxford: Macmillan. TEFL Educator.
- (2011). Teaching writing in the EFL Classroom. Retrieved from <http://teflbootcamp.com/teaching-skills/teaching-efl-writing/>
- Scott, A W., Ytreberg, H L. (1990). *Teaching English to Children*. New York. Longman.
- Winitz, H. (1981). *The comprehension Approach to Foreign Language Instruction*. U.S.: Newburry House.<https://sites.google.com/site/kaigraph/bthkh/thvsdi-kar-reiyn-ru-khxng-skin-nex-r-skiner-skin-nex-r-skiner-pen-phu-khid-thvsdi-kar>